

Aiolosz kedvében járó, zöldellő királyi ék
Arany lég öleli s fedi zavartalan égszín kék
Ringó karjai közül, szikrázó Héliosz olykor meg-megérint
Csak barátkozván, hagyva a hús árnyban szenderegni.

Hüpnosz megkísért s lelkem fehér ruhás tündér táncot látni vél
Csak madár ének figyelmeztet, még nem járok Elysium mezején
Thanatosz kegyeltjei, kik rég pihennek, körülöttem
Lelkük, boldog Pszükhé, mintha emlékezne volt porhüvelyre.